

μυκτηρίζοντας τὸ γῆρας τῶν σκληρῶν ἐρωμένων των καὶ ἀποδίδοντας αὐταῖς τὰ ἴσα, περιφρόνησιν ἀντὶ περιφρονήσεως. Αἱ δὲ κυβερνήσεις, θὰ κκτέλειπον τὴν ῥυπαρὰν καὶ ἀγρίαν συνήθειαν τοῦ ἀποκεφαλίζειν τοὺς κκκούργους. Δὲν θὰ τοὺς ἐνέκλειον ἐν ταῖς εἰρκταῖς, ἐν αἷς διδάσκονται ὅσας κακουργίας δὲν ἐγίνωσκον πρὶν ἢ κκθειρῆσθαι, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἀπεξήραινον σωρηδὸν τοῦτον μὲν ἐπὶ ὅσα ἔτη ἐκείνον δὲ ἐπὶ τεσσαράκοντα κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ἐγκλήματος. Κκὶ ἀντὶ τῶν φυλακῶν θὰ εἴχρμεν ἀπλῆν τινκ ἀποθήκην, καὶ οὔτε ἀποδράσεων φόβος θὰ ὑπῆρχε, οὔτε αἱ πρὸς τροφήν τῶν κκθειργμένων μέγισται δαπάναι, καὶ πλῆθος κκκοδράττων φκτιόλων καὶ εὐρωτικῶντων γεωμήλων θὰπεδίδοντο εἰς τὴν κατανάλωσιν τοῦ τόπου.

»Ἰδοὺ, κυρίκι, μικρὸν δεῖγμα τῶν εὐεργεσιῶν, ἧς ὁ Μάικερ ἐνόμισεν ὅτι διέσπειρεν ἀνὰ τὴν Εὐρώπην, ἐγκαινίζων τὴν ἀποξήρανσιν τοῦ Ἀνθρώπου. Ἐξετέλεσε δὲ τὸ μέγα πείραμά του τῷ 1813 ἀποξηράνας γάλλον τινὰ συνταγματάρχην αἰχμάλωτον, ὡς μοι εἶπον, καὶ εἰς θάνατον κκταδικασθέντα ἐπὶ προδοσίᾳ ὑπὸ παλεμικοῦ συμβουλίου. Δυστυχῶς δὲν ἐπέτυχε τὸ πείραμα, διότι ἐγὼ ἠγόρασκ τὸν συνταγματάρχην καὶ τὴν θήκην του ἀντὶ εὐτελεστῆς τιμῆς ἐκ ῥυπαρωτάτου παλαιοπωλείου τοῦ Βερολίνου.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΝ. — Ὁ ἐν Βαϊμάρη τῆς Γερμανικῆς ἀκάματος ἐρευνητῆς τῶν δημοτικῶν προϊόντων τῶν διαφόρων λαῶν κ. Reinhold Köhler, ἑφορος τῆς αὐτόθι δημοσίας βιβλιοθήκης, ἔστειλεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ ἡμετέρου Σιλλόγου ἐν ἀποσπάρματι ἀπὸ τινος περιοδικοῦ ἰδίως ἐκτυπωθεῖσαν διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον *Das Räthselmärchen von dem ermordeten Geliebten*. Ἐξετάζει δὲ μετὰ μεγίστης ἀκριβοῆς ἐκεῖνα τῶν δημοτικῶν παραμυθίων ἐν οἷς παρίσταται βασιλὶς ἐρκοθεῖσα πρίγκιπος ἢ ὑπηρέτου, οὗ φονευομένου λαμβάνει τὰ κρυνίον, τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τοὺς ὀδόντας. Καὶ τὸ μὲν κρυνίον μεταχειρίζεται ὡς ποτήριον, ἐκ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν κατασκευάζει δακτύλιον, τοὺς δὲ ὀδόντας παρεμβάλλει ἐν τῷ ὑποδήματι. Εἰς δὲ τὸν βασιλέα προβάλλει αἰνιγμα, ἔχον ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς παραμυθίοις οὕτω:

Τὰ θωρεῖς φορῶ,
τὰ μασσεῖς πατῶ,
νοῦ κρατῶ καὶ πίνω,
ἀν τῷδ' ἔρης τ' εἶνε 'καίνο;

Ἄν ἐντὸς ὁρισμένου χρόνου δὲν λύσῃ ὁ βασιλεὺς τὸ αἰνιγμα θὰ φονευθῇ, ἀν δὲ τὸ λύσῃ θὰ πάθῃ ἡ βασίλισσα. Μετὰ πολλοὺς δὲ μόχθους κατορθώνει

ὁ βασιλεὺς νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος διὰ τινος χωρικῆς κόρης, ἣν καὶ νομφεύεται, φονεύων τὴν βασίλισσαν ἥς ἀποδεικνύεται διὰ τῆς λύσεως τοῦ αἰνίγματος ἡ συζυγικὴ ἀπιστία. Τὸ παραμύθιον τοῦτο ἐξετάζει ὁ κ. Köhler ἐν τῇ νεοελληνικῇ, ἰταλικῇ καὶ βοημικῇ φιλολογίᾳ, εὕρισκε δὲ καὶ τὰς ἐν γερμανικοῖς καὶ ἀγγλικοῖς αἰνίγμασιν ἀναλογίαις πρὸς τὸ ἄνω μνημονευθέν. Τὸ νεοελληνικὸν παραμύθιον ὅπερ εὗρεν ἀναλογεῖν πρὸς τὰ ἰταλικὰ καὶ βοημικὰ προέρχεται ἐκ Μήλου, ἐδημοσιεύθη δ' ἐν τοῖς *Neoeλληνικοῖς Αναλέκτοις* τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου (Τόμ. Α', σ. 29-34), ἕτινα καὶ ἔλαλοτε παρέσχον πολλὴν ὕλην μελέτης εἰς τὸν Γερμανὸν λόγιον, ὅστις μετὰ πλείστης προσοχῆς παρακολουθεῖ τὰς δημοσιεύσεις τῆς παρ' ἡμῶν δημοτικῆς φιλολογίας.

*
* *

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ. — Ὁ ἐν Homburg τὰς διατριβὰς ποιούμενος κ. Αὐγουστος Βόλτζ ἐδημοσίευσε πρὸ τινος ἐν τῷ γερμανικῷ περιοδικῷ συγγραμμάτι *Ausland* σειράν ἄρθρων περὶ τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης μετὰ πολλῆς ἀγάπης πρὸς τὸ θέμα καὶ ἀξιέπικίνου ἐπιγνώσεως αὐτοῦ. Δὲν περιορίζεται δὲ εἰς μόνην ἱστορικὴν ἐκθεσιν περὶ τῆς γλώσσης καὶ εἰς τὴν κατὰ δειξιν τῶν ἀπὸ τῆς ἀρχαίας διαφορῶν τῆς καθωμιλημένης καὶ τῶν ἐν ταύτῃ ἐνυπαρχόντων ξενικῶν στοιχείων, ἀλλὰ παρέχει καὶ πρόχειρον γλωσσάριον νεολογιῶν ἐκ τοῦ ἀναπτυχθέντος κοινωνικοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων καὶ πολλὰ δείγματα παρενείρει μετ' ἀρίστων μεταφράσεων, τοῦ πεζοῦ καὶ ἐμμέτρου παρ' ἡμῶν λόγου. Ὁ κ. Βόλτζ φαίνεται παρακολουθῶν τὴν παρ' ἡμῶν κοινωνικὴν κατὰστασιν καὶ τὴν βαθμιαίαν πρόοδον τῆς γλώσσης, δὲν σταματᾷ δὲ ἢ περὶ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς γνῶσις τοῦ εἰς ὅσα ἔμαθεν ἐκ τῆς γραμματικῆς τοῦ Mullach ἢ τῆς μικρᾶς τοῦ Βλάχου, ὡς ἐνίοτε συμβαίνει παρὰ τοῖς Γερμανοῖς, ἀλλὰ λαμβάνων ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ συγγράμματα, κατώρθωσε νάνοθολογήσῃ ἐξ αὐτῶν ὡς καὶ ἐκ πεζῶν καὶ ποιητικῶν βιβλίων δείγματα παντοειδῆ τοῦ λόγου. Οὕτω δημοσιεύεται τοῦ Τανταλίδου ἡ προσευχὴ στρατιώτου ἐν μάχῃ, μίμησις ὡς γνωστὸν ποιήματος τινος τοῦ Γερμανοῦ Körners, μεταφράζεται τοῦ Παπαρρηγοπούλου ἡ *φιλία*, διάφορα ἄλλα ποιήματα ἐκ τῆς *Παλιγγενεσίας* καὶ *Ἀθηναϊδος*, παρατίθενται δ' ἐν πρωτοτύπῳ καὶ μεταφράσει ἀποσπάσματα λόγων τοῦ κ. Ἀφεντούλη, φράσεις τοῦ κ. Σάθα, γνωστοποιήσεις περὶ νηματουργείων, ἄρθρα τῆς Κλειοῦς, διάφορα ἐφημερίδων, πρυτανικαὶ δηλώσεις κτλ. Εὐχαριστοῦμεν τῷ κ. Βόλτζ διὰ τὴν προσοχὴν μεθ' ἧς παρακολουθεῖ τὴν πρόοδον τῆς γλώσσης.

*
* *

ΤΑ ΕΝ ΕΦΕΣΩ ΜΝΗΜΕΙΑ τῆς χριστιανικῆς τέχνης. — Οὕτως ἐπιγράφεται διατριβὴ δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ ἀγγλικῇ Ἀκαδημίᾳ (Academy) ὑπὸ Jean Paul Richter. Ὁ Γερμανὸς λόγιος, ἀφορμώμενος ἀπὸ τῆς συγγραφῆς περὶ Ἐφέσου τοῦ

Ἀγγλου Wood καὶ ἐκ τῆς αὐτοψίας ἦν ἀπέκτησε σταλαίς πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὑπὸ τῆς σαξονικῆς κυβερνήσεως πρὸς μελέτην τῆς χριστιανικῆς τέχνης, ἀποδεικνύει ἀπαράδεκτον τὴν γνώμην, ὅτι χριστιανικὸν τι μνημεῖον αὐτόθι εὑρεθὲν εἶνε ὁ τάφος τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ, εἴτα δὲ πειράζεται νὰ ὀρίσῃ τὴν θέσιν τοῦ περιφήμου ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἣν εὕρισκει εἰς τινὰ τῶν παρὰ τὴν Ἀγριασουλουκ λόφων. Βοηθεῖται δὲ εἰς τοῦτο καὶ ὑπὸ ἐπιγραφῆς τινος βυζαντιακῆς εὐρεθείσης παρὰ τοῦτον τὸν λόφον ἦν ὅμως ἀνέγνωσε κακῶς. Περίεργον εἶνε ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν ὁ ὀφηγητὴς κ. Σπυρίδων Π. Δάμπρος, ἐκ τριότης τῆς ἐπιγραφῆς ἀφορμηθεὶς καὶ ποιούμενος χρήσιν ἀνεκδότων τινῶν εἰδήσεων ὑπ' αὐτοῦ ἀνακαλυφθεῖσων ἐν τινι χειρογράφῳ τῆς Βιέννης, ἔφθασεν εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, ὅπερ ἐξέθηκεν ἤδη τῇ 6 τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίαν τῆς ἐνταῦθα γερμανικῆς σχολῆς.

* *

ΤΑΚΙΤΟΣ ΚΑΙ BRACCIOLINI.—Περίεργον ἔργον ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Ἀγγλίᾳ, νέα ἐπανάληψις τοῦ παρὰδόξου ἰσχυρισμοῦ τοῦ Ἀρδουίνου, ὅστις διετείνετο ὅτι αἱ συγγραφαὶ αἱ κοινῶς νομιζόμεναι ἔργα τῶν Ἑλλήνων καὶ Λατίνων ἐκκρίτων συγγραφέων εἶνε πλὴν ἐλαχίστων ἐξαίρέσεων νοθεύματα μοναχῶν ἐν χρόνοις πολλῶ ἐπιγενεστέροις. Τὸ δὲ περὶ οὗ πρόκειται σύγγραμμα σκοπὸν ἔχει νὰ ποδείξῃ ὅτι τὰ *Χρονικά* ἀποδιδόμενα συνήθως εἰς τὸν Τάκιτον εἶνε γεγραμμένα κατὰ τὸν 15 αἰῶνα ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ λογίου Roggio Bracciolini. Τὰ δὲ τεκμήρια τοῦ συγγραφέως εἶνε τὸ μὲν αἱ γραμματικαὶ δυσχερεῖαι, τὸ δὲ αἱ ἱστορικαὶ ἀπιθκνότητες, αἵτινες ἀπαντῶσαι προφανῶς ἐν τοῖς *Χρονικοῖς* πείθουσιν ὅτι ὁ γράψας ἦτο ἄλλος παρὰ τὸν Τάκιτον, τὸ δὲ τὰ χωρία τῶν σωζομένων ἐπιστολῶν τοῦ Bracciolini, ἐνθα οὗτος δεικνύει ἑτακτον μέριμναν περὶ τῶν χειρογράφων τοῦ Ῥωμαίου ἱστορικοῦ καὶ ἥτις, κατὰ τὸν συγγραφέα, εἶνε ἐπίβουλον μηχανήμα πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς μελετωμένης νοθείας. Ὑποτίθῃσι δ' ὁ συγγραφεὺς ὅτι τὰ μὲν ἐξ τελευταία βιβλία ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ Bracciolini πρὸς πλουτισμὸν τῆς βιβλιοθήκης Κοσμᾶ τοῦ Μεδίκου, τὰ δ' ἐξ πρῶτα βραδύτερον, κατὰ τὰ τελευταία ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ Ἰταλοῦ φιλολόγου, ὅτε μετὰ πάροδον ἐτῶν τινῶν ἄλλος τις τῶν Μεδίκων, Λέων ὁ Ι', εὐρέθη πρόθυμος νὰ πληρώσῃ τὰ αἰτούμενα.

Ὁ συγγραφεὺς, καθ' ἃ γράφουσιν οἱ ἐπικρίνοντες τὸ βιβλίον, φαίνεται μὲν λίαν ἔμπειρος τῶν περὶ τὰς κλασσικὰς συγγραφὰς γενομένων ἐν τοῖς χρόνοις τῆς ἀναγεννήσεως μελετῶν, ἀλλὰ πολλῶ ὀλιγώτερον ἐντρίβῃς περὶ τὴν λατινικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν. Ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς αὐτοῦ εἶνε οὕτω παρὰδόξος, ὥστε δὲν δύναται μὲν νὰ γαίνη ἀποδεκτὸς παρὰ τῶν φιλολόγων, ἀλλ' εἶνε ὅπως δῆποτε ἄξιος ἀναγραφῆς.

* *

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ — Ἡ ἐν Παρισίοις ἰδρυμένη αὕτη ἐταιρεία, περὶ ἧς καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν, συνήλθεν ἐσχάτως τὸ τέταρτον ἤδη εἰς ἐτησίαν γενικὴν συνεδρίασιν. Ὁ πρόεδρος κόμης Paul de Riant ἐξέθηκε τὰ γενόμενα κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος, ἡ δ' Ἐταιρεία ἀπεφάσισε τὴν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἔκδοσιν καὶ διανομὴν τῶν ἐξῆς συγγραμμάτων· 1) *Itinera latina*, τόμος Α' καὶ Β'. 2) *V Belli sacri scriptores minores*, τόμος Α'. Προσέτι δ' ἀπεφάσισε νὰρχίσῃ ἐντὸς τοῦ ἔτους ἡ ἐκτύπωσις τῶν ἐξῆς τεσσάρων τόμων· 1) *Itinera latina* τόμος Γ', ἐκδιδόντος τοῦ ἐν Μινάχῳ διδάκτορος κ. Thomas· 1) *Itinéraires Français* τόμος Α' 1187—1291, ἐκδιδόντος M. Michelant· 3) *V Belli sacri scriptores minores* τόμος Β', ἐκδιδόντος τοῦ ἐν Βερολίνῳ διδάκτορος Röhrich· 4) *Recit versifié de la première croisade d'après Baudry de Dol*, ἐκδιδόντος τοῦ ἐν Παρισίοις καθηγητοῦ κ. Paul Meyer. Ἡ ἐταιρεία αὕτη σκοπὸν ἔχει, ὡς γίνεται προφανές ἐκ τῶν δημοσιεύσεων αὐτῆς, τὴν ἔκδοσιν τῶν πηγῶν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰς σχέσεις καὶ στρατείας τῶν Λατίνων πρὸς τὴν Ἀνατολήν.

* *

ΚΥΤΤΑΡΙΚΑΙ ΨΥΧΑΙ ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΑ ΚΥΤΤΑΡΑ. — Ἡ Γερμανικὴ Ἐπιθεώρησις (*Deutsche Rundschau*) δημοσιεύει ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ Ἰουλίου σπουδαιοτάτην πραγματείαν τοῦ καθηγητοῦ Häckel, τοῦ γνωστοῦ ζωολόγου τοῦ συμπληρώσαντος καὶ ἐπεκτείναντος παραλλήλως πρὸς τὸν ἄγγλον Δάρβιν τὴν θεωρίαν περὶ γενέσεως τῶν ὄντων κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν ἐξ ἐπιλογῆς. Ἡ πραγματεία αὕτη ἐπιγράφεται *κυτταρικαὶ ψυχαὶ καὶ ψυχικὰ κύτταρα* (*Seelen-Zellen und Zell-Seelen*). Καὶ πρῶτον μὲν ζητεῖ νὰποδείξῃ ὅτι τὰ αἰσθητικὰ ὄργανα τῶν κατωτέρων τάξεων τῶν ζώων εἶνε μόνον χωριστὰ μέρη τοῦ αἰσθητικοῦ αὐτῶν δέρματος· συνκισθήματα τηλεγραφοῦνται, οὕτως εἰπεῖν, ἐνεργείᾳ νεύρων καὶ μυόνων διὰ τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ, συγκειμένου ἐκ μικροσκοπικῶν κυττάρων, ὧν ἕκαστον κέκτηται ἰδίαν ζωὴν. Ἐν δὲ τῷ ἀνθρώπῳ τὰ ψυχικὰ κύτταρα εἶνε ἰδίως τὰ τοῦ ἐγκεφάλου, ἀλλ' ἕκαστον τῶν κυττάρων ἔχει καὶ ἰδίαν ψυχὴν (*κυτταρικὴν ψυχὴν*, *Zell-seele*), τοῦ δὲ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ εἶνε, ὡς καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, σύνολον μερῶν ἀνεξαρτήτων ὀργανισμένων πρὸς τινὰ κοινὸν σκοπὸν ἐν ὀφειλομένῃ ἀμοιβαίᾳ ὑποταγῇ. Ἡ διατριβὴ τοῦ σοφοῦ τούτου καθηγητοῦ ἔχει μέγιστον διάφορον, ὡς δεικνύουσα τὴν ἀρχομένην ἐν Γερμανίᾳ τάσιν πρὸς συνδιαλλαγὴν τῶν θεωριῶν τῶν ἰδεοδοξαστῶν καὶ ὀλιστῶν. Ὁ Häckel τελευτᾷ παραβάλλων τὰ στοιχειώδη ταῦτα πνεύματα, τὰ κύτταρα, πρὸς τοὺς παλαιοὺς ἥρωας, τὰς Νύμφας καὶ τὰς Δρυάδας τῶν Ἑλλήνων.